

ἀντικείμενα, ὧν τὴν ἀληθῆ ἀρχὴν ἀδυνατεῖ ν' ἀνεύρῃ, οὕτως ἡ παρηγορῶν ἢ ικανοποιῶν τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ταύτην. Ὅπου ἡ τῆς κριτικῆς λαμπρὰς δὲν φωτίζει, ἐκεῖ εἰσχωρεῖ ἡ φαντασία. Οἱ Χαλδαῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωσι τὴν γέννησιν καὶ τὰς κινήσεις τῶν ἀστέρων, ἐλάτρευσαν αὐτά· οἱ Πέρσαι ἐθεοποίησαν τὸ πῦρ θαυμάσαντες τὰς εὐεργετικὰς αὐτοῦ ιδιότητας.

Τις ἐν τῷ σκότει ἀστὴρ, ὅσον ὄγκον ἔχει ἡ λάμπουσα αὐτῆς αἰχμὴ νὰ δια φωτίσῃ. Ἡ ἀμφίβολος διασάφισις τῶν ὁνείρων εἶνε τόσῳ πλείω δυσχερὴς καθότι αὕτη συμφύρεται μὲ τὸ τῆς ψυχῆς μυστήριον. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ πραγματικὴ τῶν ὁνείρων αἰτία τῇ ἀχλύϊ τῆς ἀσαρείας ἀμφικαλύπτεται, οὐδέποτε ὁ ῥυπὸς τῆς δεισιδαιμονίας παύσεται μιαινὼν ταῦτα.

Καὶ ἡ νεότης μας μ' ἀνοίξει μοιάζει! . . . (ἴδε σελ. 64).

Ἐν τῶν πλέον παραδοξοτέρων μυστηρίων, ἅτινα διαδραματίζονται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι βεβαίως οἱ ὄνειροι. Ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιστήμη, εἰκαὶ γιγαντιαίως χωρεῖ ἄλμασι, προσπαθεῖ νὰ διασπάσῃ τὴν ζοφεράν ὁμίχλην, ἥτις περιβάλλει τὴν θεωρίαν αὐτῶν, ἐπὶ τοσοῦτον ἐμπλέκεται εἰς ἀδιέξοδον λαβύρινθον, ἡ δὲ δῆς αὐτῆς ἐν τοιούτῳ ἐρέβει δὲν κατορθοῖ ἢ, ὡς σμικρὸς

εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ φυσιολογικὴ ψυχολογία ἔδω ἡμῖν κανόνας τινὰς ὁνείρων· ἀλλὰ πολλάκις παρατηροῦνται ἐν τούτοις φαινόμενα τινὰ τόσῳ ἀσυνήθῃ καὶ θαυμάσιᾳ, ὥστε ἀπορεῖ τις εὐρισκόμενος κενὸς ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι ἀναποσπάστως συνέλαβε τὸν μῖτον αὐτῶν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οἱ ὄνειροι ἀποτελοῦσι μίαν τῶν σπανίων εὐτυχιῶν ἄσπερ ἡ φύσις ἐδωρήσατο τῷ